

O Ježíšově nevěstě

Tomáš Vrbata

6.3. 2025

Je psáno: “Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou.” (Jan 10:27) Toto slovo Páně jasně ukazuje, že každý, kdo je Kristův, musí slyšet Jeho hlas. Není to výsada několika vyvolených, ale znak pravého vztahu s Bohem. Církev proto nemůže být založena jen na lidském učení a tradicích, ale musí stát na osobním vedení Duchem Svatým.

V naší zemi je považováno za úspěch, pokud někdo má vidění nebo výklad, ale to nestačí. Pán si přeje, abychom s Ním měli neustálé společenství, aby naše srdce byla otevřená Jeho hlasu nejen ve chvílích modlitby, ale v každodenním životě. Ježíš řekl: “Když se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři dveře a modli se k svému Otci, který je v skrytu.” (Matouš 6:6) Tento čas oddělený pro Pána je důležitý, ale cílem je, aby naše napojení na Něj bylo neustálé.

Pokud církev pochopí tuto pravdu, její uspořádání se přirozeně změní. Mnoho věcí se stane zbytečnými, včetně dlouhých kázání o věcech, které by každý, kdo chodí s Kristem, měl znát přímo od Něj. Je psáno: “Dám svůj zákon do jejich nitra a napíšu jim ho do srdce.” (Jeremiáš 31:33) Proto není třeba v církvi kázat o věcech jako je manželství a rozvod, protože Duch Svatý sám usvědčuje a vede k poznání pravdy.

V dnešní době se klade důraz na studium teologie na školách, kde se však často vyučuje lidská moudrost a psychologie, která vede k pouhému intelektuálnímu porozumění místo živého vztahu s Bohem. Apoštol Pavel varuje: “Mé slovo a mé kázání nespočívalo v přesvědčivých slovech lidské moudrosti, ale v prokázání Ducha a moci.” (1. Korintským 2:4) Pravé poznání Boha nepřichází skrze akademické studium, ale skrze vztah s Kristem a slyšení Jeho hlasu.

Pokud by byla církev vedena Duchem, její shromáždění by vypadala jinak. Středem by bylo uctívání, chvály a svědectví o tom, co jsme v týdnu zažili s Pánem. Kázání by nebylo o zákonických pravidlech, ale o tom, jak se přiblížit k Bohu, slyšet Jeho hlas a růst v poznání Jeho vůle. Apoštol Pavel napsal: “Ducha nezhášejte, proroctvím nepohrdejte, všechno zkoumejte, dobrého se držte.” (1. Tesalonickým 5:19-21) Každý věřící by měl být veden Duchem a měl by být schopen rozlišovat, co pochází od Boha.

Úloha služebníků v církvi by pak nebyla v tom, aby lidem říkali, co smí a co ne, ale aby je učili, jak být naplněni Duchem a jak slyšet Boží hlas. “Ale Duch pravdy vás uvede do veškeré pravdy.” (Jan 16:13) Církev by se měla zaměřit na to, aby se rozšiřoval počet lidí, kteří skutečně slyší Pána a následují Jeho vedení.

Pravé společenství věřících by tak nebylo založeno na lidských pravidlech, ale na živém vedení Duchem Svatým, vzájemném sdílení a potvrzování Božího hlasu. “Jedni druhým služte láskou.” (Galaťanům 5:13) Pokud někdo přijde s tím, že Pán mu řekl “zahni doprava”, a přijde druhý bratr či sestra se stejným slovem, je to potvrzení Božího vedení. Tak má fungovat církev – jako tělo Kristovo, kde každý člen slyší Pána a žije v Jeho přítomnosti.

Takové společenství je skutečně živé a mocné. “Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.” (Matouš 18:20) Toto je pravá církev – ne budovy, ne organizace, ale lidé sjednocení Kristem a naplnění Jeho Duchem.

Publikováno na [Facebooku](#).